

tægt, ogsaa er de Steder, hvor der er relativt faa Selvangivere af Indtægt. Det passer ikke fra Skattekreds til Skattekreds, men det passer fra Landsdel til Landsdel. Efter en Meddelelse i Danmarks Statistik, 4de Række, 61de Bind, 5te Hæfte, Side 40 og Side 58, forholder det sig paa følgende Maade med Selvangivelserne, at der i Storkøbenhavn var 932 pro mille, i Provins-købstæderne 841 pro mille og i Landdistrikterne 581 pro mille. Men Landdistrikterne forholder sig ikke ens. Her paa Sjælland var der 711 Selvangivere pro mille, paa Bornholm 421 pro mille, paa Lolland-Falster 582 pro mille, paa Fyn 733 pro mille, paa Øerne i alt i Gennemsnit 696 pro mille, medens Jylland i alt har 456 Selvangivere pro mille. Og ser man nærmere efter, hvorledes det forholder sig i Jylland, viser det sig, at der er enkelte Skattekredse, som staa meget lavt med Hensyn til Beboernes Interesse for selv at opgive deres Indtægter. Deraf mener jeg at kunne slutte, at jeg havde Ret, da jeg i Foraaret udtalte en forsigtig Frygt for, at ikke alle forstod deres Indtægt eller at vurdere deres Indtægter. For Aaret 1918 var der i Herning Skattekreds 121 pro mille, som angav deres Indtægter, i Varde 133 pro mille, i Bølling med flere Herreder 152 pro mille, i Ringkøbing 160 pro mille, i Lemvig 163 pro mille, i Holstebro var der 196 pro mille, der selv opgav deres Indtægter, i Skive 212 pro mille, i Hassing med flere Herreder 228 pro mille, i Hjørring 246 pro mille, i Viborg 283 pro mille, i Thisted 285 pro mille, hvorefter det stiger mægtigt: Nibe 471 pro mille, Løgstør — det vil glæde det ærede Medlem Hr. Pinstrup — 472 pro mille, men man er dog endnu langt nede under Antallet af Selvangivelser i andre Landdistrikter, for ikke at tale om Købstæderne og København. Derfor vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Statsministers tomme Stol, om ikke den højtærede Minister, naar han forelægger sine Skattelovforslag, vil indføje i dem en Bestemmelse om tvungen Selvangivelse for alle Borgere. Foruden de Betragtninger, jeg allerede har fremført, har jeg endnu en Grund til at nære dette Ønske i skærpet Form. Det er nemlig ikke nok, at man har Forpligtelse til at anføre sin Indtægt, den skal ogsaa opføres rigtigt, og det viser sig desværre, at der blandt dem, som har Pligt til at opgive deres Indtægt, er mange, som opgiver forkerte Indtægter. I en Meddelelse fra Landsoverskatteraadet, Nr.

25, gives der Oplysninger om en hel Række Personer, Ekviperingshandlere, Manufakturhandlere o. s. v., o. s. v., som har opgivet alt for lave Indtægter, hvorfor de naturligvis, da de blev opdaget, har maattet efterbetale, hvad de skylder Samfundet, og desuden betale en Bøde. Men der vises disse Mennesker et Hensyn, som forekommer mig at være ganske ubegrundet. Hvis en stakkels Mand eller Kvinde tilvender sig et eller andet — hvad de ikke maa — for at stille deres Sult eller for at klæde sig, naar de fryser, betragtes det som Tyveri; det straffes som Tyveri, og de kommer i Avisen med Navns Nævneelse. Hvilken principiel Forskel er der i Grunden mellem dette og saa det, at en eller anden Samfundsborger, som kender sine Indtægter fra sine Bøger, alligevel opgiver en lavere Indtægt og derved prøver at undrage sig sin samfundsmæssige Forpligtelse? Det er derfor mit Haab, at den højtærede Finansminister ikke alene vil indføre en almindelig Forpligtelse til Selvangivelse, men ogsaa paa en eller anden Maade slaa fast, at den, der saa gribes i at have givet Samfundet forkerte Oplysninger, skal frem til offentlig Beundring med Navns Nævneelse.

Men vi er endnu ikke kommet til Bunds i Spørgsmaalet om Landbrugets Indtægter, for det er ikke alle Mennesker, der ser saa elskværdigt paa Statistikken, som jeg gør, idet jeg er gaaet ud fra, at den er rigtig, og at Opgivelserne kan staa for en nøjere Prøvelse. Man har været saa elskværdig at tilsende mig en Pjece, der hedder „Industri-Situationen“, og som er forfattet af Direktør Chr. H. Olesen. Det Foredrag, som indeholdes i denne Pjece, læste jeg i sin Tid et Avisreferat af og henlede i en Tale i Foraaret Opmærksomheden paa hans Udtalelser. Mit Grundlag var imidlertid ikke helt rigtigt, og derfor benytter jeg nu Lejligheden til at berigtige det urigtige, jeg den Gang sagde.

Direktør Olesen gør i denne Pjece opmærksom paa, at Landbruget har haft, hvad han kalder Krigskonjunktur, og siger: „Desværre er der drevet megen ansvarsløs og letsindig Politik paa at fremhæve Mod sætningen mellem Landbruget og Byhervervene, og især har man fra visse Landbopolitikeres Side ikke forsømt nogen Lejlighed til at forklare, hvilke Byrder Landbruget har baaret under Krigen, at det rent ud sagt er Landbruget, som har taget alle Udgifter og alt Besvær paa sig, medens Bybefolkningen har levet højt paa